

De ommekeer

Colofon

ISBN: 978 90 8954 654 8

1e druk 2014

© 2014 Vedat Gök

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De ommekeer

Vedat Gök

Hoofdstuk I

Imdat lag nog diep te slapen toen precies om acht uur de wekker afging. Voor het eerst sinds een aantal dagen werd hij niet door nare dromen geplaagd. Integendeel, hij droomde over iets moois.

De jongedame met de altijd angstige blik in haar ogen beende geheel onverwacht de heuvel op. Het graspad was moeilijk beloopbaar en de afstand tot de top was groot. Bovenal was het ook nog eens vriezenskoud. Ze was echter vastbesloten en liep aan één stuk door.

Algauw maakte ze de spelden van haar zwarte hoofdsluijer los, waarna een sterke wind hem wegblies. Ze trok haar jas, die tot ver over haar knieën kwam, in een vloeiende beweging uit en gooidde hem over een netelige struik ergens aan de rand van het dichte bos.

Eenmaal aangekomen op de top van de heuvel draaide ze zich heel langzaam om en liet haar blik dwalen over de kille stad vanwaar de woedende bewoners haar vol afgrijzen aanken. Daar had ze geen moeite mee. Althans, niet meer.

De zon kwam vanachter een donkere wolk tevoorschijn en scheen recht in haar gezicht. Terwijl haar gitzwarte haren onophoudelijk wapperden in de wind, spreidde ze haar armen wijd uit. Een nooit eerder gekend gevoel steeg in haar op. Ze voelde zich eindelijk vrij.

Uit gewoonte keek Imdat op zijn horloge en hij ging op de rand van zijn bed zitten. Hij wreef in zijn lichtbruine ogen die omringd waren door zwarte, lange wimpers. Daarna haalde hij zijn hand een paar keer door zijn volle, donkere bos krullen.

Hoewel de ruzie van de naaste burel al enige tijd haast ooverdovend was, was hij er niet wakker van geworden. Jop had zich weer eens klem gezopen. Tot groot ongenoegen van zijn ouders.

“Het interesseert me geen ene moer! Laat iedereen eerst maar naar zichzelf kijken!”

“Dat jij die woorden überhaupt in de mond durft te nemen. Echt niet te geloven. Je zou je diep moeten schamen,” sprak de vader op denigrerende toon.

“Wordt het niet tijd dat je jezelf eens een keer onder de loep neemt? Maar dat durf je vast niet aan, hè? Stuk onbenul dat je bent!”

“Heb je hem weer met zijn kutopmerkingen! Ik pik het godverdomme niet meer!” schreeuwde Jop woedend.

Er klonk een harde bonk tegen de muur.

“Nou, mij zit het ook tot hier! Of je gedraagt je, of je hoepelt maar op!”

Zijn moeder wilde zoals gewoonlijk de situatie sussen. Haar stem klonk hees en leek ietwat te trillen.

“Maar zeg nou zelf, het is toch niet normaal dat je zo laat thuiskomt? Je weet toch dat je zo moet werken?”

“Bemoei jij je er ook niet mee! Het is verdomme mijn leven en ik bepaal zelf wel wat ik doe!”

De voordeur ging met een enorme klap dicht.

Imdat bleef nog even op de rand van zijn bed zitten, maar hoorde niets meer. Opeens heerste er een doodse stilte.

Hij stond op en trok zijn kleren aan. Het gordijn in zijn slaapkamer bleef dicht. Vervolgens stapte hij de badkamer in om daar zijn gezicht met ijskoud water af te spoelen. Dat hielp hem zijn slaaplust te verminderen. Verder knipte hij er met de schaar alleen zijn snor bij. Zijn baard liet hij met rust. Hij liep de trap af naar beneden en at in de piepkleine keuken haastig een chocoladereep.

“Vergeet niet weer de deur op slot te doen. Hoor je me?” riep Seyhan vanaf de bovenverdieping.

“Maak je niet druk, mama. Dat zal niet weer gebeuren.”

Zijn schooltas stond sinds gisteravond op de eettafel. Hij hing deze over zijn rechterschouder en begaf zich naar de fietsenstalling. Die bevond zich voor hun flatgebouw.

Hij ontweek de modderige plassen van de laatste regenbui en wierp een vluchtige blik op de lelijke plekken en scheuren aan de buitenmuren en het uitpuilend metselwerk, die het aanzien van het hele flatgebouw negatief beïnvloedten. Net als een aantal andere bewoners had Imdat meerdere malen daarover bij de gemeente geklaagd. Ze kregen echter onlangs te horen dat de renovatie van de flat met twee jaar was uitgesteld.

Eenmaal op zijn fiets legde hij de bekende route naar school af. Die maandagmorgen was het zwaarbewolkt en miezerde het licht.

Een aantal straten ontweek Imdat bewust om zo min mogelijk bekenden tegen te komen. De Keplerstraat was daar een van. Daar woonden vooral allochtonen. Het straatbeeld was er ook duidelijk anders. De balkons van de woningen hingen er vol met schotelantennes. Een ander belangrijk kenmerk waren de vele buitenlandse winkels en restaurants. Hij fietste altijd langs de Zaan en genoot dan van het rustgevende geluid van de aanrollende en terugkaatsende golven. In de ochtend waren die vrij klein en kwamen heel langzaam aan. In de verte hoorde hij het gekrijs van meeuwen, die er de rust de laatste dagen enigszins verstoorden.

Gaandeweg werden de wegen breder en de straten drukker. Opgejaagde zakenmensen, agressieve autobestuurders en haastige voetgangers. Allemaal verzeild geraakt in de dagelijkse sleur van het leven.

Na het passeren van de ophaalbrug, die vreemd genoeg niet

openstond, kon Imdat het opvallend witte schoolgebouw al zien. Dat bevond zich enkele honderden meters verderop en stak als een berg boven alles uit. Af en toe fietste een groep bekende scholieren hem voorbij. Vaak werd er dan niets gezegd of bleef het bij een afstandelijke begroeting.

Het schoolplein was bomvol. Imdat bleef even staan kijken voor hij zijn fiets de fietsenstalling in reed. Verbazingwekkend was het eigenlijk dat er nu zo veel leerlingen op het Lyceum College zaten. Toen hij naar de brugklas ging, had de school in totaal misschien zeshonderd leerlingen, verdeeld over havo en atheneum. Hij had gehoord dat het er nu al meer dan duizend waren.

Het Lyceum College was populair. Er werden dan ook goede lessen gegeven. En het lag mooi centraal. Imdat zag in de middagpauze altijd heel wat leerlingen naar het centrum van Zaandam lopen. Daarnaast kreeg de school een aantal jaren geleden een grondige opknapbeurt. Sindsdien straalde die een gezellige en ongedwongen sfeer uit en voldeed aan alle eisen van de moderne tijd.

Na aankomst begaf Imdat zich via de achtertrap naar de vierde etage. Daar sloot hij zich in een van de vele studeerkamers op. Veel examenleerlingen gaven er de voorkeur aan om thuis aan de slag te gaan en maakten geen gebruik van de gereserveerde kamers. Daarom was het er vaak erg stil.

De kamer was aangenaam klein en alles was er vrijwel wit. Er hing een landschapsschilderij aan de muur en er stonden geen kasten. Slechts een tafel en enkele stoelen.

Imdat had aanstaande donderdag zijn examen geschiedenis. Daar hoefde hij zich niet al te veel voor in te spannen, aangezien zijn gemiddelde schoolonderzoekcijfer daarvoor op een acht lag. Al vier jaar lang was het een van zijn meest geliefde vakken. Voor een aantal andere vakken lag het cijfer echter minder goed.

Hij haalde een examenbundel, een schrijfblok en een etui uit zijn schooltas. Ruim een maand had hij helemaal niets aan zijn studie gedaan. Hij wilde nu echter niet meer zijn tijd verknoeien met gedachten aan wat geweest was. Het was immers een afgesloten hoofdstuk van zijn leven. Zijn hart bonkte toch weer onrustig en hij dwaalde al snel af.

Het vergde de nodige concentratie. Vooral in het begin. Vragen die hij voorheen zonder al te veel moeite correct beantwoordde, moest hij nu een aantal keren overlezen. Na controle bleek dan dat zijn antwoorden veel fouten bevatten. Gaandeweg kreeg hij steeds meer de smaak te pakken en verliep het soepeler.

Net toen hij aan de vragen over de Koude Oorlog in Vietnam wilde beginnen, werd er op de deur geklopt. Het was zijn mentor. Een lange, slanke man van voor in de vijftig met achterovergekamd grijsblond haar en een zorgvuldig bijgehouden sikje. Hij straalde een en al intelligentie en wijsheid uit.

“Stoor ik je, Imdat?”

“Nee, hoor. Kom gerust binnen, meneer Brouwer.”

“Ik weet dat je het momenteel druk hebt, maar ik wil je toch heel even spreken. Dat vind je toch niet erg, hè?”

“Gaat u zitten. Ik heb al wat met oude examens geoefend en dat ging op zich best goed,” zei hij licht blozend.

Meneer Brouwer nam naast hem plaats.

“Probeer zoveel mogelijk alle vragen uit de examenbundel te maken. Dan kom je al een heel eind. Heb je nog wat aan economie kunnen doen? Je blijft daar dit jaar moeite mee hebben.”

“Daar wil ik zo aan beginnen, maar ik weet alleen niet of het nog veel zin heeft. Het examen is aanstaande vrijdag.”

“Het is een karwei. Dat weet ik. Als je maar voor jezelf het beste eruit haalt. Dat blijf ik de anderen ook steeds zeggen.”

“Heeft Ralf al iets van zich laten horen?”

“Ralf?”

Imdat knikte.

“Ik heb zijn moeder vorige week gesproken. Dat ging al niet makkelijk. Neem dat maar van mij aan.”

“Wat zei ze?”

“Ruim een uur lang hebben we zitten praten, maar het leverde uiteindelijk niets op. Ralf verwacht ik de rest van het jaar niet meer terug te zien.”

“Dat is jammer, zeg.”

Het gezicht van Imdat stond zorgelijk.

“Ik weet dat je het goed met hem kon vinden, maar laat de situatie even rusten. Na een week of twee kan je hem bellen en vragen hoe het met hem gaat. Het is nu geen geschikt moment daarvoor.”

“Ik zal daar rekening mee houden.”

Meneer Brouwer schraapte zijn keel en wreef over zijn voorhoofd.

“Ik wil je heel kort over iets anders spreken. Als het momenteel niet schikt om wat voor reden dan ook, moet je het me maar gewoon zeggen, hoor. Ik heb daar alle begrip voor.”

“Het komt me nu wel uit, meneer Brouwer.”

Imdat zat er opeens ongemakkelijk bij.

“Het is nu exact een week geleden dat ik je voor het laatst heb gesproken. Door de telefoon heb ik er niet heel uitgebreid naar gevraagd. Dat soort dingen doe ik liever persoonlijk. Hoe verliep het allemaal?”

“Eigenlijk zoals verwacht. Ik ben blij dat ik weer terug ben. Nog even en ik was compleet doorgedraaid.”

Meneer Brouwer luisterde vol medeleven.

“Hoe gaat het nu met je? Toen ik je laatst door de telefoon sprak, klonk je helemaal niet zo goed. Heel begrijpelijk, overigens.”

“Het gaat beter. We gaan gewoon weer verder waar we gebleven waren.”

“Dat is fijn om te horen. Wat goed dat je zo snel de draad weer hebt opgepakt. En je moeder? Heeft zij het nog enigszins kunnen verwerken?”

Imdat schudde zijn hoofd.

“Zij heeft wat meer tijd nodig.”

“Die heelt alle wonden, nietwaar? Ik geloof er in ieder geval wel in. Bij de een gaat het alleen sneller dan bij de ander. Hoe is de sfeer nu thuis?”

“De sfeer? Nou, het is in ieder geval niet meer zoals vroeger. Het is vaak stil.”

“Heb jij daar moeite mee?”

“Ik begrijp hen wel. Ze had nog een heel leven voor zich. De klap komt dan altijd extra hard aan.”

Meneer Brouwer zag hem hartgrondig zuchten en sprak hem moed in.

“Weet je, Imdat. Ik zag je vanmorgen nog naar deze kamer lopen. Ik was in overleg en had geen tijd om het eerder tegen je te zeggen. Ik bedoel, het is toch gewoon fantastisch dat jij nu in een van onze studeerkamers zit om jezelf op je examens voor te bereiden? En dat na alles wat er gebeurd is. Dat is zeker niet voor iedereen weggelegd. Daar heb ik diep respect voor. Dat meen ik echt.”

“Dank u wel. Ik zal mijn best doen om er wat van te maken.”

“Ik zal je niet nog langer van je werk afhouden. Mocht er iets zijn of als je behoefte hebt om met iemand te praten, neem dan vooral contact met me op. Niet aarzelen, maar doen. Daar ben ik voor.”

“Ik zal er zeker aan denken.”

“Succes verder en maak er wat moois van.”

Tegen vijven ruimde Imdat zijn spullen op en hij besloot naar huis te gaan. Hij had veel opgaven goed afgewerkt en voelde

zich redelijk gaar. Rond die tijd gaven slechts enkele leraren nog les. Voor de rest was het op school zo goed als uitgestorven.

De ochtend was die dag grijs en miezerig, maar vanaf het begin van de middag scheen de zon echter volop. Gezien de tijd van het jaar waren de dagen aanzienlijk langer geworden. Dat zorgde voor een aangename sfeer in de stad en vooral in en rond het centrum draaiden de kroegen op volle toeren. Het was ook erg druk in de winkelstraten. Allemaal mensen die zich haastten om nog voor sluitingstijd hun inkopen te doen.

Terwijl Imdat richting huis fietste, ontweek hij het drukke centrum door een langere route te nemen. Opeens hoorde hij iemand zijn naam roepen. Hij keek om zich heen en zag dat het Aydin was. Ook hij was op de fiets.

Hij legde gelijk zijn rechterhand op de schouder van Imdat en condoleerde hem.

“Hoe gaat het?” vroeg hij bezorgd.

“Maak je maar niet druk. Ik voel me nu stukken beter,” antwoordde Imdat en hij zette een geforceerde glimlach op.

“En jij?”

“Met mij gaat het niet anders dan normaal. Geen pieken, maar ook geen diepe dalen.”

Terwijl ze hun gesprek voerden, fietsten ze langzaam door.

“Het is alweer een tijd geleden. Vind je ook niet?”

“We zijn twee weken naar Turkije geweest. Dat had ik je toch al verteld?”

“Ja, ja, je hoeft niet gelijk een verwijtende toon aan te slaan, hoor. Kom je van school?”

Imdat knikte en wierp snel vanuit zijn linkerooghoek een blik op de sterk toegetakelde handen van Aydin.

“Hoe was het op het werk?”

“Vandaag heb ik overuren gedraaid. Het was er echt een gek-

kenhuis. Een klant kwam ook nog eens de garage binnen en ging flink tekeer.”

“Waarom dan?”

“Hij was niet tevreden over de reparatie en eiste zijn geld terug. En weet je wat echt balen was? Hasan was er toen bij. En ook die gaf me achteraf de volle laag,” zei hij grinnikend. Ondertussen nam Aydin een grote slok van zijn energydrank, die hij de hele tijd al in zijn hand had. Vervolgens zette hij even zijn pet af en krabde over zijn kalende, zweterige hoofd. “Ik kwam zaterdagmiddag nog langs, maar je was niet thuis. Je moeder gaf aan dat je voor een wandeling naar buiten was gegaan. Heeft ze je daar niks over gezegd?”

“Dat had ze me verteld, ja. Ik kan me nu alleen even niet herinneren waar ik die middag was,” zei Imdat een tikkeltje beschaamd.

“Ik zocht de hele omgeving af, maar kon je nergens vinden. Toen ben ik maar naar de markt gegaan. Daar kwam ik je vader nog tegen. Wat is die afgevallen, zeg! Dat viel me gelijk op.”

“Het weer daar heeft altijd een negatief effect op zijn eetlust.”

“Hij is nu echt te licht voor zijn lengte. Het staat hem gewoon niet. Wat vind jij?”

“Ach, hij komt heus wel weer aan. Heb je hem nog gesproken?”

“Heel kort maar. Hij kwam op mij niet heel droevig over. Maar ja, je vader ken ik onderhand wel een beetje. Die toont zijn ontroering niet zo gauw. Ik heb je trouwens ook een aantal keren geprobeerd te bellen, maar je telefoon staat steeds uit. Wat is het toch met je?” vroeg Aydin en hij keek hem vragend aan.

“Het contract daarvan is vorige week verlopen. Ik regel dat nog wel.”

“Wat heb ik jou daar toch flink voor lopen uitschelden, zeg!

Je zou me nu gelijk een dreun verkopen als je wist wat ik allemaal heb lopen roepen,” zei Aydin en hij schoot even in de lach.

“Meen je dat?”

“Ja, echt waar. Op een gegeven moment begon het me flink te irriteren. Ik kon je echt nergens vinden of bereiken!”

Inmiddels naderden ze de woning van Imdat. Op de drukke verkeersweg suisten de auto's voorbij. Op het smalle fietspad daarentegen was het erg rustig.

“Weet je wat het is? Momenteel heb ik het vreselijk druk. Ik zit de komende drie weken met mijn examens en kom weinig aan andere dingen toe.”

“Dat snap ik. Het was maar een grapje. Als je vanavond toch tijd hebt, kom dan maar naar de moskee. Dan kunnen we na het avondgebed rustig bijpraten. De drukte valt er op de maandagavond wel mee.”

“Ik moet even kijken, maar verwacht niet dat het me zal lukken. Het wordt pas vrijdagavond, denk ik.”

“Is ook goed. Ik ben er dan sowieso.”

Aydin remde, keerde om en fietste met een laatste zwaai de andere kant weer op.

Imdat deed zijn fiets op slot en liep naar huis toe. Hij maakte nooit gebruik van de lift, die de laatste tijd toch al buiten werking was. Hun hoekwoning bevond zich immers op de eerste verdieping. Voor de bewoners van de tweede en derde verdieping daarentegen was het erg frustrerend.

Hij drukte op de deurbel. Pas na de derde keer deed zijn moeder de deur open.

“Waar bleef je toch? Ik raakte vreselijk ongerust.”

“Ik was op school. De komende weken is het niet anders. Dat heb ik je nou al tig keer verteld.”

Seyhan tilde haar hoofd op om Imdat aan te kunnen kijken.

“Je zou zo rond vijf uur thuis zijn. Waarom ben je er tot zo laat gebleven?”

“Ik werd een tijdlang door mijn mentor opgehouden. Ik wilde ook per se een aantal opgaven vandaag afkrijgen. Je hebt toch niet weer de school gebeld, hè?”

“Nou, ik stond wel op het punt dat te doen.”

“Weet je, ik ga er niet meer op in,” zei Imdat zacht en hij zette zijn schooltas op de grond.

Vervolgens keek hij vluchtig om zich heen.

“Het huis heb je aardig opgeknapt, zie ik.”

“Ik ben er nog lang niet. Met de was ga ik morgen beginnen. Daar had ik vandaag geen tijd voor.”

“Hoezo niet?”

“Aysun kwam langs. De vrouw van Cengiz.”

“Dat zegt genoeg. Jullie praten altijd onnodig lang en vaak gaan de gesprekken helemaal nergens over.”

Ondertussen hing hij zijn jas aan de kapstok.

“Ben je alleen thuis?”

“Je vader is in de woonkamer aan het lezen. Hij heeft vandaag een boek van iemand op het werk meegekregen. Af en toe leest hij mij de stukken voor waar hij van onder de indruk is.”

“Waar gaat het over dan?”

“De geweldige liefde van God en hoe Hij over ons waakt. Echt fantastisch. Wij hebben trouwens al gegeten. Jouw eten staat op de eettafel klaar.”

Imdat liep eerst naar de woonkamer om Halil gedag te zeggen.

Met het sterk gerimpelde hoofd steunend in zijn linkerhand was hij aandachtig het boek aan het lezen. Zo nu en dan streek hij met zijn handen, die erg op de klauwen van een ijsbeer leken, over zijn volle grijszwarte baard.

“Dag, vader,” zei Imdat kortaf.

Hij groette op een afwezige manier terug. Daarna begaf Imdat zich naar de eettafel om het avondeten te nuttigen. Seyhan vulde zijn bord met gevulde paprika's en ging schuin tegenover hem zitten. Haar smalle gezicht zag er ietwat bleek uit en haar hoofddoek droeg ze onbewust wat losser dan gewoonlijk, zodat het voorstukje van het haar te zien was.

Voordat Imdat aan het eten begon, mompelde hij het woord 'Bismillah'. Daarmee uitte hij zijn eerbied voor God.

"Wat had ze allemaal te vertellen?" vroeg hij en hij nam zijn eerste hap.

"Niet veel. Ze heeft het moeilijk met haar kleinste zoon. Ze heeft al zoveel geprobeerd, maar niets lijkt te helpen."

"Cengiz had dat laatst in de auto ook al verteld. Hun kind is overdreven druk. En verder?"

"Het ging echt alleen daar over. Erkan dit, Erkan dat. Je had haar eens moeten horen. Die arme meid," antwoordde Seyhan.

"Waar ik wel achter ben gekomen, is dat ze eigenlijk een heel zacht karakter heeft. Ik heb haar nooit zo goed gekend. Moge God tevreden zijn met haar."

Imdat kon het binnen opeens niet meer uithouden. Een benauwd gevoel maakte zich meester van hem.

"Ik kwam Aydin op de terugweg nog tegen. Hij vroeg of ik vanavond tijd had om met hem af te spreken."

"Heb je gezegd dat je zou komen?"

"Niet echt, maar het lijkt me goed als ik even met hem bijpraat. Hij bleef er maar op aandringen."

"Wat jij wilt. Maak het alleen niet te laat."

Iets voor achten verliet Imdat het huis. Een aantal flatbewoners genoot van het mooie zomerweer door tot laat in de avond voor het flatgebouw te gaan borrelen. Dat ging gepaard met harde muziek. De burens zaten echter op de galerij en hielden het bij een kop koffie.

“Een goedenavond,” zei Imdat en hij liep door.

De buurman groette zoals gewoonlijk nonchalant terug, maar Imdat ergerde zich daar niet meer aan. Zijn vrouw zat naast hem en zei helemaal niets. Ze maakte een sterk afwezige indruk.

Hij wandelde langs de speeltuin achter hun flatgebouw, waar kinderen naar hartenlust aan het spelen waren. In volle vrijheid genoten ze van het leven. Hun levensvreugde en energie spatten ervan af. De aanwezige ouders namen het spontane gedrag van hen over en deden vrolijk met hun kinderen mee. Met de handen diep in zijn zakken liep hij die avond diverse straten in en uit en slenterde maar wat rond. Bekenden die hij tegenkwam, groette hij kortaf. Met enkelen werd soms kort gepraat. Verder dan een standaardgesprek kwam het nooit. Het waren voornamelijk kennissen van zijn ouders, voor wie de avondwandeling een gewoonte was geworden.

“Wat doe jij nog zo laat alleen op straat?” werd er vaak gevraagd.

“Gewoon, even een luchtje scheppen,” antwoordde hij dan gelijk.

In het gezelschap van Aydin had hij weinig zin en hij zag na enige aarzeling ervan af. De tijd hield hij ondertussen goed in de gaten.

Iets voor half tien keerde Imdat terug naar huis. Voor de flat zag hij nog steeds een aantal mensen onder luid gejuich door borrelen. Op de galerijen daarentegen was niemand meer te bekennen.

Zijn ouders lagen rond die tijd al in bed. Dat wist hij. Het bekende, oorverdovende gesnurk van Halil was reeds in het hele huis te horen.

Via de hal liep hij de woonkamer binnen, waar hij op tafel een boek zag liggen. De leesbril van zijn vader lag ernaast. Hij bladerde erdoorheen. Op een aantal pagina's waren

stukken tekst met potlood onderstreept en ook vaak met een uitroepteken gemarkeerd. Pagina 34 en 58 waren om de een of andere reden gevouwen. Globaal begon hij die te lezen. Een spotlachje krulde al snel zijn mondhoeken.

Na enige tijd legde Imdat het boek terug op tafel en hij liep via de trap naar boven.

“Ben je al terug?” hoorde hij zijn moeder vragen, net voor hij zijn slaapkamerdeur dicht wilde doen.

“Wat is dat nou voor een vraag?”

“Hoe was het met Aydin?”

“Leuk. We hebben wat bijgekletst.”

“Je hebt het gelukkig niet heel laat gemaakt. Ga nu maar snel slapen, want je moet morgen weer vroeg opstaan.”

Imdat trok zijn pyjama aan en ging op bed liggen. Starend naar het plafond. Pas tegen middernacht viel hij in slaap.

Hoofdstuk II

“Zeg Kerim, wat kosten de aardappelen?”

“Vijf kilo voor drie euro twintig, meneer Basaran.”

“Neem je me in de maling of zo? Waarom zijn ze zo belachelijk duur?”

“Het spijt me, maar ik kan er niks aan doen. De prijs is opgelopen door slechte oogsten.”

Halil was in de Efe supermarkt om boodschappen te doen. Aangezien deze zich op vijf minuten loopafstand van zijn huis bevond en al het nodige daar te vinden was, hoefde hij dat niet elders te doen.

“De eieren zijn deze week wel abnormaal goedkoop. Slechts vijftien cent per stuk. U vindt ze nergens goedkoper,” zei Kerim met een schuine glimlach op zijn gladgeschoren gezicht.

“Doe maar tien stuks dan.”

Hij pakte een eierdoos, waar precies tien eieren in pasten. Daarna overhandigde hij die aan Halil.

“Anders nog iets?”

“Nee, dat is het.”

“Alles bij elkaar genomen komt het op achttien euro en twintig cent.”

Hij haalde wat geld uit zijn broekzak en rekende af.

“Vergeet je vader niet de groeten te doen. Vraag hem ook gelijk maar waarom hij al weken niets van zich laat horen. Nog even en ik schrap hem uit mijn vriendenlijst,” zei Halil en hij lachte moeizaam.

“Dat zal ik zeker doen. Wel kan ik u alvast zeggen, dat hij een groot deel van zijn tijd in Diemen doorbrengt.”

“Gaan jullie toch wel de zaak van Umur daar overnemen?”

“Ja, die kans is wel groot. We zitten nog met een aantal formaliteiten, wat eigenlijk niet veel voorstelt.”

Halil voelde een steek van jaloezie. Zonder afscheid te nemen liep hij met twee volle tassen weg. Zijn broer Remzi zat voor de supermarkt op hem te wachten.

“Weet je zeker dat je niks nodig hebt?”

“Ik heb vanochtend al boodschappen gedaan. Je kent mij. Als er iets moet gebeuren, probeer ik dat het liefst zo snel mogelijk te doen.”

“Ja, ja, ik weet het. Ik stel soms gewoon overbodige vragen.”

“Geef die maar aan mij. Ik zie je een moeilijk gezicht trekken.”

Halil stribbelde tegen, maar gaf uiteindelijk één tas aan zijn broer.

“Heb je vandaag vrij genomen?” vroeg Remzi even later.

“Ik heb een atv-dag. Die neem ik voortaan zo halverwege de maand op. Dat komt me veel beter uit.”

“Je klinkt weer niet echt enthousiast. Gaat alles er nog naar wens?”

“Wanneer heb je me wel vol trots over het werk horen praten dan?”

“Dat is ook wel weer zo. Ik kan me nog je begindagen daar herinneren. Je vloekte en schreeuwde erop los. En toch hou je het goed vol. Want hoelang werk je daar nu?”

“Al bijna acht jaar. Echt niet te geloven. Acht verspilde jaren!”

“Maar weet je, het is altijd beter dan de hele tijd hier en daar maar doelloos rondhangen. Dat zit me echt al heel lang dwars.”

“Je denkt nog steeds dat ik het daar goed heb, hè? Ik zie het gewoon aan je. Maar laat ik je eens wat vertellen. Zo geweldig is het niet om andermans troep op te ruimen. Al helemaal niet als er ook nog eens flink op je neergekeken wordt